

NÚVOL GALERIES

Clàudia Rius "Meta Isaeus-Berlin, que senzill és ser complex",
Núvol, el digital de cultura

25 d'octubre 2017

"No escoltis el que dic, entén el que vull dir", diu l'artista sueca Meta Isaeus-Berlin en una de les seves visites guiades a la galeria L&B Contemporary Art de Barcelona. És en aquest espai on s'exposa el seu Double Gaze, una delícia que ens recorda que la bellesa rau en la simplicitat.

Fotografies: Alba Escuer

És difícil ser senzill, i encara és més difícil plasmar la senzillesa a través de l'art. Això és el que fa Meta Isaeus-Berlin (Estocolm, 1963), artista sueca molt reconeguda al seu país que només ha exposat dos cops a Barcelona: el 1995 i aquest 2017. Ho fa a la galeria L&B Contemporary Art del Poble Nou, dirigida per Cecília Lobel.

La mostra rep el nom Double Gaze, es pot veure fins al 22 de novembre i és allò que s'anomena "un projecte site specific": l'artista va visitar la galeria i a partir d'allà va decidir la selecció i disposició de les obres. La tria és excel·lent, com demostra el fet que les peces s'incorporen amb elegància i discreció a l'espai, i que les peces dialoguen entre elles sense trepitjar-se.

Però què vol dir que les peces dialoguen sense trepitjar-se? Doncs que Meta Isaeus-Berlin barreja pintura, escultura i instal·lació amb naturalitat, sense que cap obra tregui potencial a cap altra. Això s'aconsegueix, per una banda, gràcies a l'harmonia dels tons –hi veiem sobretot tons blancs i ocres-, i per altra banda, gràcies a un discurs que dona sentit al conjunt i que es consolida a mesura que es van recorrent totes les obres.

El discurs en qüestió és una mena de Carpe Diem que es basa en el mite grec de Persèfone. Com escriu la mateixa Meta: "Persèfone està condemnada a passar tres mesos a l'Hades – el món dels morts- i tres mesos a la Terra. Quan està a la terra, sap que aviat haurà de baixar a la seva existència subterrània. I quan està a l'Hades, sap que aviat tornarà a ascendir. Ella representa la constant doble mirada que fa que mai estiguem realment presents".

Aquesta doble mirada és extremadament important a Double Gaze, com bé diu el títol. I és Meta Isaeus-Berlin vol parlar-nos del temps: de com se'ns escapa el present, de com ens passem la vida esperant sense ser-ne conscients, de com tendim a projectar-nos al futur i oblidar l'ara i aquí. L'artista ens convida a aturar-nos i captar la fragilitat de tot el que ens envolta: és aquí on plasma la bellesa de la senzillesa.

Fotografies: Alba Escuer

Ho fa a través, sobretot, dels objectes quotidians d'una casa. Un llit, un pati, una finestra, peces de roba que pegen de qualsevol manera. Perquè per a l'artista sueca una casa no és un lloc qualsevol: és un contenidor de pensaments, records i temps. És per això que quan mirem dins del seu armari, com podem fer amb la instal·lació "Oblivion" (2017), hi trobem sobretot records: allà dins hi ha un vestit molt fi, gairebé transparent, envoltat d'aigua que cau dins del mateix moble. Meta diu que això és el que passa quan pensem en el passat: busquem enrere entre un flux de vivències, i finalment escollim allò que volem recordar, que és un pensament fràgil que un dia va ser present, però que ara ja només és un record. Vam apreciar aquella vivència mentre la vivíem? Sobre això ens fa reflexionar Isaeus-Berlin.

La dualitat a què fa referència Double Gaze la trobem en totes les seves peces. Hi veiem el joc entre el moviment i la quietud (per exemple, observem un quadre on hi ha neu sobre una cadira, i la neu és estàtica perquè la pintura no té moviment, però sabem que caurà); el joc entre allò que és quotidià i allò que és universal (unes sabates, uns sostens, un llit: objectes personals i alhora globals); el joc entre allò dur i allò tou (alguns dels materials que utilitza l'artista són durs, però en canvi transmeten suavitat); el joc entre les capes i les transparències (la roba és gairebé transparent, però simbolitza un munt d'idees, capes de pensament) i, finalment, és clar, el joc entre el passat, el present i el futur (quan ens llevem cada dia i escollim de l'armari la roba que ens posem, ja estem projectant què serem i què farem en el futur immediat: ja comencem a no viure el present).

En conjunt, l'obra de Meta Isaeus-Berlin ens embolica de forma suau dins d'un intimisme que també pot tenir una lectura feminista, com apunta Cecilia Lobel: si bé el que veiem és amable, el seu rerefons és complex, viu, decidit i persistent. Adaptant la frase de Meta al seu art: "No vegis el que pinto; entén el que vull pintar".